



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 2. prosince 2022 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Štěpána Jirounka a přísedících Václava Bečváře a Antonína Jirase,

t a k t o :

o b ž a l o v a n á

L [redacted] K [redacted]

narozená dne [redacted], pracovnice společnosti Tesco, a.s., trvale bytem [redacted], [redacted]

j e v i n n a, ž e

v přesně nezjištěné době, nejméně od prosince roku 2020 do měsíce května roku 2021, v místě společného bydliště, na adrese [redacted], soudní okres Kladno, jako matka nechránila zájmy svého nezletilého syna V [redacted] G [redacted], narozeného dne [redacted], kterého měla v uvedeném období ve své péči a výchově, fyzicky a psychicky ho týrala, neboť v této době pravidelně, téměř denně přistupovala k jeho nepřiměřenému fyzickému trestání, které používala ve chvílích, když nezletilý zlobil nebo se špatně učil, přičemž fyzické trestání spočívalo zejména ve fackování, kopání, údery pěstí do obličeje, ramen a přirození, lámání rukou, bití koženým páskem do oblasti zad a krku, škrcení, k čemuž docházelo často bez přítomnosti dalších osob,

nezletilého rovněž neustále častovala vulgárními výrazy, vyhrožovala mu zbitím, pokud měl nezletilý na svém těle známky po fyzickém týrání, trestala jej nuceným pobytem v bytě, čímž závažně ohrozila jeho zdravý psychický vývoj a jeho schopnost navazovat mezilidské vztahy, neboť v důsledku nepřiměřených trestů si nezletilý mohl osvojit škodlivé návyky, které zpravidla vedou k morálnímu úpadku a neschopnosti usměrňovat způsob jeho života v souladu obecnými pravidly občanské společnosti, přičemž podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v důsledku jednání obžalované byly u nezletilého zjištěny primární znaky týrané osoby a nezletilý byl zásadně omezen v běžném způsobu života po dobu delší než 6 týdnů,

a uvedeného jednání se dopustila, ačkoliv byla rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 4 T 60/2009, který nabyl právní moci dne 14. 7. 2009, odsouzena mj. pro trestný čin ohrožování výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. b), c), odst. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 3 roků a zároveň jí bylo uloženo ochranné protitoxikomanické léčení v ústavní formě,

t e d y

jednak týrala osobu, která byla v její péči a výchově, takovým činem způsobila těžkou újmu na zdraví a páchala takový čin po delší dobu,

jednak ohrozila rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušila svou povinnost o něj pečovat, v páchání činu pokračovala po delší dobu a spáchala takový čin opětovně,

č í m ž s p á c h a l a

jednak zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) trestního zákoníku,

jednak přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná I. [REDAKCE] K [REDAKCE] povinna uhradit poškozenému V. [REDAKCE] G. [REDAKCE], narozenému [REDAKCE] na náhradu škody uhradit částku ve výši 80.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 15% od 1. 11. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Šrajarová.

Odůvodnění:

1. Na základě provedeního dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru tak, jak je uvedeno shora, přičemž měl k dispozici výpověď obžalované, poškozeného, svědků a mohl vycházet i z listinných důkazů.
2. Obžalovaná I. K. vypověděla, že si je vědoma, že před 12 lety pochybila, když užívala drogy a nevhodně se chovala ke svým dětem, které zanedbala. Od toho se vlastně celá situace všechno odvíjí a od toho jí každý posuzuje. Drogy již neužívá, a pokud jde o V., pak s tím byly výchovné problémy už od malička, když si ho přebírali. Musela s ním navštěvovat psychologickou a psychiatrickou poradnu. Chodila tam s ním již paní G., protože tenkrát ve škole strčil chlapec a vyrazil mu přední zuby, tak mu bylo nastaveno, aby začal chodit k psychiatrovi. Ona s ním chodila do Clinterapu do Prahy k paní MUDr. F. poté jezdili na Kladno k paní P. Poškozeného dostala zpátky do péče v roce 2015, 2016. Když si ho převzali, tak bylo všechno v pořádku, akorát řešila s psychiatrickou a s psycholožkou útoky proti dceři, ale to jí řekla, že on chce být středem pozornosti. Pak dostal léky, vše se zklidnilo, nicméně léky vysadil a začal mít agresivnější chování, začal být drzí, nechtěl se učit, ve škole s ním musela pořád něco řešit, buď to, že ho někdo šikanoval, že mu někdo nadával. Nezletilý V. poslední dobou začal dělat zvláštní věci, začal podpaloval doma věci, propálil stůl s kobercem, dělobuch dal do mikrovlnky, podpálil papír, který hodil mezi plyšáky, plyšáky ohořely. Rozhodně není pravdou, že ho týrala nebo mlátila, když tam nikdo nebyl, protože tam s ní denně byla její matka, která tam s nimi byla i při distanční výuce, když ona chodila do práce. Je pravda, že V. dostával „zaracha“, to je pravda, že nesměl ven. Nebylo to kvůli tomu, že by byl bitý, ale z toho, že jí kontaktovala škola, protože měl samé poznámky, vulgární chování, nevhodné chování, nechtěl se učit. Jednou jí volali ze školy, ať si pro něj přijede, že zvrací, nicméně následně se ukázalo, že užil nějakou návykovou látku od spolužáka. Dále V. uvedl, že mu dala pěstí, kdy měl podlité celé oko. To se však stalo ve škole, kdy ho spolužák přehodil přes rameno. Vyzvedávala ho totiž ve škole a jela jsem s ním do nemocnice na kontrolu. Pokud jde o bití páskem, pak ano, byl bit jednou páskem, protože došlo ke sporu mezi dětmi a V. hodil klíče do televize s telefonem. On to zapřel, že nic takového neudělal. Ona u toho nebyla, řešila to sousedka, se kterou měl V. taky rozepři, nicméně poté dostal od ní páskem, protože měli video natočené, že to udělal a on zapíral. Dostal pouze jednou a dostal jí přes zadek a ne přes záda. Jednou dala páskem i dceři. V životě ho neuhodila přes přirození. Chytla ho zezadu za krk, ano, to je pravda, a to bylo tehdy, když podpálil ty plyšáky v pokoji. Ani tohle nepřiznal, dělal jakoby nic, proto ho chytla. Míval takové výstřelky, z ničeho nic. Když byla distanční výuka, tak její matka s ním seděla v kuchyni u stolu, kdy on měl otevřený počítač, ona si myslela, že se učí, ale volala jí učitelka, že chce omluvenku, protože V. nebyl přihlášený na hodinách. Pak jí matka řekla, že u něj seděla a on hrál hry. Pak řešila šikanu ve škole, šla jí řešit do školy, otevřela dveře, tam do ní nabouralo dítě, nadávalo hrozně sprostě a on to byl její V. Pak také strčil do její matky a ta se uhodila, což se dozvěděla až zpětně, protože jí to nejprve neřekla. Nikdy V. nevyhrožovala zabitím, pouze ústavem. Když řešili pobyt v ústavu, tak se jí tam rozbřečel a tak pobyt odmítla. Chodili za psycholožkou, ale ani to nepomohlo, protože si dál jel svoje. Jeho otce byl vesměs hodně v práci, všechno co se stalo, tak mu hned volala, protože oni spolu s N. měli problémy skoro denně. Otec jim dával „zaracha“, vždycky dostal vynadáno. Asi dvakrát mu dal na zadek, ale jinak neviděla, že by ho nějak uhodil. Se sourozenci si vcelku rozuměl. Jednou mu však při nějakém konfliktu starší J. řekl, že k nim V. nepatří. Horší to bylo se sestrou N., kterou otec kvůli úrazu z dětství upřednostňoval, takže byla více rozmazlená a V. by svým způsobem odstrkovaný, pouze ale z otcovy strany. Když byl v posledním období V. v péči u tety, tak se s N.

pravidelně stýkaly, ale pak jí volali ze školy, zda by bylo možné, aby se V s N přestali stýkat, aby jí V nezatáhnul do průšvihů. Jednou si N nahrála, jak jí V u školy nahání a V to stejně zapřel, že to není pravda. Hodně si vymýšlel. Mívali spolu problémy, ale dokázali spolu i vyjít. Fyzicky V kromě uvedeného netrestala. Je pravda, že mu nadávala, protože dělal nenormální věci. Ještě mu jednou dala facku, to bylo v souvislosti s dělobuchem v mikrovlnce. Občas do něj strčila nebo mu dala do ramene. Nikdy mu nedala pěstí, nekopala ho. Nikdy mu nelámala ruku, ohníček mu dělala, ale to bylo ze srandy. Nikdy mu nevyhrožovala zbitím. Pokud jde o nadávky, říkala mu, že je kretén, že je debil. Každý den mu nenadávala, odvíjelo se to od jeho chování. Netrestala ho kvůli učení, on měl problémy s učením, učení ho nebavilo již od začátku. Někdy na něj zařvala, aby se sebral a vypadnul. Kolikrát s ním ani nemluvila. Jemu, ať se řeklo cokoli, tak si jel podle svého. Nejprve byl pět minut ukřivděný, najednou se přepnul a byl hrozně arogantní. Před tím, než si ho v roce 2015 vzala, tak byl v péči u tety M G. Byl jenom u ní, nikde jinde nebyl. Ona říkala, že když byl malý, že byl v nějakých případech zlý na děti. Vše pramení asi z její minulosti, kdy brala drogy a syn jí byl odebrán, žil v jiné rodině. Zanedbala od počátku jeho péči. Měla ho v péči do 11 měsíců a pak jí byl odebrán. Když paní G chtěla zrušit pěstounskou péči, tak obžalovaná uváděla, jestli by nebylo lepší, aby to tak zůstalo, když u nich vyrůstal od malička, ale takto to prý nechodí a paní G s tím nesouhlasila. V s nimi nyní nechce komunikovat, ale vezli mu do diagnostického ústavu nějaké věci, které nosí. V komunikuje pouze s tetou, s nimi vůbec nechce komunikovat. Vůbec nechápe, proč je u soudu, nerozumí tomu. Ještě 18. 5. 2021 byli normálně na výletě na Americe, všechno v pohodě, a 20. 5. 2021 přijela sociálka a V jim byl odebraný. Ráno jí ještě posílal do práce fotku, že má ustlanou postel, protože za to dostávali peníze. Den před tím chtěl s ní normálně spát v ložnici, takže tomu nerozumí. Pokud jde o to týrání, použití fyzických trestů, tak neví, proč takto o tom V hovořil, do hlavy mu nevidí. Snažila se chovat ke všem stejně, ale tímto asi někde pochybila. Když u nich doma byla paní ze sociálky, tak uváděl, že nemá vlastní postel, že nemá nic svého, nicméně měl všechno jako ostatní. Nejprve měl V pokoj s bratrem poté se sestrou. V se věnoval fotbalu a chodil na parkur, ve škole chodil na hokejbal nebo florbal. Děti se ráno vzbudily, šly do školy, po škole šly domů, najedly se, poté si udělaly úkoly a pak šly ven, do šesti nebo do sedmi, podle toho, jak bylo venku. Ona chodila do práce na ranní směnu, to bylo od půl šesté do půl druhé, někdy tam byla déle, do tří nebo do čtyř. Od roku 2020 je otec zaměstnán ve u pana R, kde se pracuje od 8 do 16 hodin. Domácí vězení měly děti od otce, jak často trvalo, to nevím, ale vždy, když se děti pohádaly, tak jim řekl, že mají zaracha, zarach trval třeba 20 minut a poté šly ven. To měly všechny tři děti. V byl do noci dlouho vzhůru a poté usínal ve škole. Když si ho přebírala od paní G, tak měl nasazený Risperdal, kdy ten se mu dával na noc a on poté usínal ve škole. A poté dostal Stratteru. A to bylo, že byl bez zájmu, a když to konzultovala s psychiatrickou, tak ona jí na to řekla, že ten lék mu zpomaluje krevní oběh a potom v jeho 12 letech jí řekla, že mohou lék vysadit, že vlastně ADHD je zaléčené. K doktorce se synem docházela jednou za tři měsíce. Pokud jde o budoucnost, nechává tomu volný průběh, podle paní psychologky záleží na tom, aby s paní G začaly spolu komunikovat, kdy jí bylo řečeno, že to vlastně není jenom jeho vina, že skončil v diagnostickém ústavu, že tam musely být problémy i z jejich strany, kdy mu nevěnovali plně to, co se mělo. Pokud jde o konflikt u bazénu, který popisovala paní G, o tom nic neví. Neví, kde by ho udeřila, u jakého bazénu. Chodili k ní do bazénu a byli společně na wellnessu, tam byl také bazén. Chodili k ní skoro obden, bydlí kousek od sebe, jedná se o jedno město. Na tom wellnessu byla ona, syn V, dcera N, paní G, její dcera M a malý jejich M. Měli každý jeden pokoj a to vedle sebe. G tam uvedla, že ho nechtěla pustit k bazénu, ale k bazénu chodili všichni společně, takže si toho není vědoma. S paní G moc nekomunikují, musí více komunikovat, jak jim radil psycholog. Když to bude v zájmu V, tak by s ní ráda komunikovala, protože by to mělo být v zájmu V. To, že se v minulosti vídala s paní

G. ■■■■■ denně a nyní spolu nekomunikují, vyplývá z toho, že se rozhádaly. Když si přebírala V. ■■■■■, tak jí byl stanoven dohled OSPODu. Hodně zranění měl ze školy, monokla, prosedlou nohu od židle, škrábanec na ruce i roztrhané oblečení. Z domova měl nějaké modřiny, když se prali se sestrou. Kousali se. Byl poškrábaný i od kočky. Odbornou pomoc ohledně výchovy V. ■■■■■, jako výchovné poradenství, nevyhledala. Ze strany OSPODu bylo vše v pořádku, nebyly zjištěny žádné nedostatky. Nevěděla, že má ještě někde něco řešit. Vše řešila s psychologkou a s psychiatrickou, kdy jí řekli, jak má k němu přistupovat, že když bude mít špatné učení, tak ho za to úplně nelámat, protože on to vidí úplně jinak. Když je poslali do psychologické poradny, tak ve škole měl všechno špatně a v psychologické poradně to napsal na 1, 1-.

3. Svědkyně M. ■■■■■ G. ■■■■■ vypověděla, že obžalovaná je přítelkyně jejího bratra. Poprvé měla V. ■■■■■ od 11 měsíců, kdy ho k ní přivezl její bratr, že ho potřebují pohlídat na víkend a z toho bylo skoro 8 let, neboť jeho matka byla narkomanka. Matka o něj nejevila žádný zájem, nechávala ho samotného doma, a proto jí její otec nahlásil na sociálku. V. ■■■■■ byl už nějakou dobu u ní, tak se se sociální službou dohodli, že si ho nechá po dobu, kdy matka měla jít na léčení. V. ■■■■■ byl úplně jiný, než jiné děti, byl ve všem opožděnější, rád lhal, vymýšlel si pohádky. Říkali jí všichni, že to má psychické, že to má traumatické. Bratr jí dal celkem dvě děti, osm měsíců měla v péči jejich staršího syna J. ■■■■■ a řekli jí, že přeci nedá jedno dítě, když se stará o druhé, tak si V. ■■■■■ nechala. Vztah s nezletilým měli suprový, bral jí za mámu. Všechno se to zlomilo, když nastoupil do první třídy, protože se mu muselo říci, že nejsou jeho rodiče. Začal se stýkat se svou matkou, která ho proti ní naváděla, a tím to vše začalo být jiné. Docházela s ním psychologovi a k psychiatrovi. On měl výchovné problémy odmalinka, i ve školce, neposlušal učitelku, dost zlobil, chodili s ním do poradny. Párkrát dostal na zadek, ale ona je spíše uječená, spíše na ty děti křičí. Nefungovalo to, a proto vyhledala psychiatrickou pomoc, potřebovala, aby se trochu zklidnil, on byl takový skákací panák, hyperaktivní. Pak chtěl ke své mámě, máma si ho začala brát na víkendy, vyzvedávala ho ze školy, začala ho proti ní navádět. Nakonec jednou kluk přišel domů a řekl: „I. ■■■■■ řekla, že ty nejsi moje máma. I. ■■■■■ řekla, že tě nemusím poslouchat. I. ■■■■■ řekla, že když k nim půjdu bydlet, tak mi koupí kolo“, tak prostě řekla, zda k nim chce doopravdy, že to zařídí. Nikdo žádost nepodával, tak jí podala ona. Matka ho chtěla domů. On jí řekl, že mu máma řekla, že když se vrátí, že dostane kolo. V. ■■■■■ lhal, to je pravda, to má do dnešního dne. Když něco udělá, on to nepřizná, dokud mu neukážete důkaz, tak se nepřizná. V tom strašně lže. Navádění matkou si ale určitě nevymyslel. V jeho osmi letech tedy zažádala, ať jde zpátky do své rodiny. Oni k nim chodili se koupat. V. ■■■■■ k nim občas přišel jenom s mámou nebo s jeho sestrou, a jednou si vzal její dceru do garáže a tam jí říkal, že ho máma mlátí a týrá. Synovec jí pak říkal, že ho máma mlátí, že chce od ní utéct, že chce pryč. Malý V. ■■■■■ to řekl i jí samotné. Říkala V. ■■■■■, ať to řekne sociální pracovníci, když k nim chodí, ale on říkal, že té to říci nemůže, protože mu máma začne vyhrožovat. Na to konto řekla sociální pracovníci, co k nim chodila na tu kontrolu, že V. ■■■■■ mlátí, že si stěžuje, že to ve škole říká dětem a paní pracovnice řekla, ať se o to nezajímá, že je V. ■■■■■ ve své biologické rodině, že si tam musí zvyknout. On si stěžoval více, měl modřiny na rukách. Řekla to druhé sociální pracovníci a ta jí řekla, že má napsat anonymní dopis, že se to začne řešit. Nechtěla psát žádný dopis, chtěla to řešit. Řekla to i obžalované, že jí udá a ona jí řekla, ať udá, co chce, že jí to stejně nikdo nikdy neuvěří. Fyzickému trestání ze strany matky byla přítomna. Jednou byli u nich v bazénu, a když byl V. ■■■■■ u bazénu na schůdkách, tak cákl na svou sestru, nebo něco jí udělal a matka naběhla a dala mu pěstí do obličeje. Takovou ránu, že on spadl ze schůdků na beton. Byla to pěst, sledovala to ze vzdálenosti asi 5 metrů. Seděla, on byl k ní zády, seděl na schůdkách a matka k ní byla bokem, udeřila ho pravou rukou a to pěstí. On měl odřeninu. Začal brečet a ona řekla matce, že to přehání. Na to jí obžalovaná sdělila, že jí ten zkurvený buzerant srát nebude. Pak byla u nich, když psal úkoly, přičemž když něco udělal špatně, tak mu dala u stolu pěstí mezi nohy. On se pak předklonil a držel si penis, takže ho udeřila mezi nohy. Když byli

spolu na dovolené, tak slyšela za dveřmi, jak na něj řvala a poté vyšel a měl červenou tvář. Před tím jí červenou neměl. V. jí říkal, že do něj máma kope, že ho škrtí, že mu láme ruce, že ho pálí zapalovačem. To si nemohl vymyslet. Když mu totiž někdo ubližoval, tak ihned přiběhl domů, aby jí to řekl, že dostal. To i teď v těch 14 letech. Byla přítomna i tomu, jak k němu obžalovaná hanlivě hovořila. Říkala mu: „Ty kryple zkurvenej, ty čuráku, zmrde, buzerante, pořád mu nadávala do debílů, blbečků.“ Už přesně nevím u jakých příležitostí, ale u všeho možného. Pokud hovořila o shora uvedeném chování, kterému byla přítomna, tak to jsou tak tři roky, čtyři roky zpátky, více to nebude. S tím bazénem jsou to tři roky. Roky si nepamatuje, bylo toho tolik. S obžalovanou se již nestýkají, je to od doby, co jí V. v květnu 2021 přivezli. Předtím ho viděla v březnu 2021 na narozeninách syna a poté v prosinci 2020 před Vánoci. To měl na obličejí šrámy, k tomu jí řekl, že to má od kočky. Ale N. jí říkala, že to nemá od kočky, že mu to udělala máma nehty, ale že to nesmějí říkat. On jí pak říkal, že ho máma zkopala pod stůl, že ho mlátila páskem, že ho škrtila, že mu dávala pěstí, fackovala ho, různě. Modřiny měl, měl modřinu na krku, protože říkal, že ho máma škrtila. Když jí volal sociální pracovníce, jestli si ho zase vezme, tak se jí to moc nelíbilo, protože ho těch 6 let nevidala pořádně. Nevěděla, jak se chová, ale nakonec na to kývla. Zpočátku moc nemluvil, brečel, nechtěl chodit ven, protože se bál, že potká mámu. Na to konto začala zjišťovat, že jí zase lže, kradl jí cigarety a tvrdil jí, že jí žádné nebere. Pak mu ukázala záznam z kamery. Ustavičně lhal, když něco provedl. Když začal chodit ven, byly na něj jen stížnosti, dětem bral koloběžku, ukradl kolo, o kterém tvrdil, že ho neukradl. Venku ubližoval dětem, když někdo řekl, že si bude stěžovat, tak on říkal, že klidně mohou, že ho z toho teta vyseká. Pak jí na rovinu řekl, že chce jít do děčáku, takže si myslí, že začal blbnout. On začal krást dětem ve škole peníze. Našla u něj dvě peněženky. Potom ze školy volali znova, že tam ukradl další peněženku s penězi, že má deset pohádek, prostě než z něho dostali pravdu, že to opravdu sebral. Doma jim kradl peníze. Pak jí začal nadávat i její pětiletý syn a to už bylo moc. Řekla V., že skončí v ústavu a on jí řekl, že se na to těší. Když se ho ptala, proč to dělá a on řekl, že neví, proč to dělá. Od ní dostal V. dvě rány do ramene, protože přišla maminka, že V. ukradl jejímu synovi Laptop, za který dala tisícovku, a že ví, že ho má V. V. to popřel. On se bál, když máchl rukou, tak se krčil. Řekl jí, že matku k smrti nenávidí, že mu zkurvila život. Nikdy se o ní hezky nevyjadřoval, nezmiňoval. Řekl, že jí nenávidí. On řekl, že jak ona mu přála, aby chcípnul, tak že to přeje jí. Sociální pracovníce jí řekla, že mu nemá lhát, tak mu řekla, že je feťačka, ale k ničemu ho nenabádala. Kluk má zničený život. S bratrem se kvůli V. jenom hádali, i jemu řekla, že jí udá. Řekl jí, ať se o ně nestará. V. jí napsal dva dopisy. Napsal jí, že jim děkuje, že ho dvakrát zachránili, že se omlouvá za to, že jim způsobil problémy.

4. Svědek M. G. vypověděl, že žije s manželkou M. G. V. měli v péči asi od jeho roka a to přibližně do jeho šesti let. Matka si o něj zažádala, proto od nich odešel. Podruhé chtěli zrušit pěstounskou péči. Od počátku nesouhlasil s tím, aby si V. brali. Už jako malý, třeba od čtyř let, byl problematický, měl svůj život. Od počátku věděl, že má jiné chování. Jejich děti se chovaly jinak. V. zlobil, když zlobí dítě, dobrý, ale V. se něco řeklo, aby to neudělal a on začal hned něco rozbíjet, začal do všeho mlátit. To se projevovalo již od počátku a nebylo možné mu to prostě vysvětlit. Muselo se mu zakazovat a on se zklidnil. Poté si ho začala brát I. s V., povolili mu a on rozvázal. Když byl u nich podruhé, tak lhal, když mohl, tak něco vzal. Koupil mu drahé věci, on to rozbil a nepřiznal se. Jde o to, že se nepřiznal, ne že to rozbil. Byl oproti jiným dětem neovladatelný, měl svůj život. Ničil věci, třeba u kluka v pokoji rozbil zeď. Pořád do toho kopal. Jeho děti si s V. hráli. Nedělá ve výchově rozdíly, snažil se ke všem dětem chovat stejně, ale s V. to nešlo. Tenkrát také zbil (dal mu na zadek) V., ale poté si uvědomil, že to nemá smysl. Když opomene ten pohled, který V. měl, že by vás nejraději zabil, tak dělal věci, že by ho člověk nejraději umlátíl a to si řekl, že dost. Když ho zmlátil, to bylo nějak ke

konci, než si ho vzali poprvé. Když byl podruhé u nich, tak mu řekl, že kdyby mu máma dělala to, co říkal, tak se chová jinak. Jeho zájmemo bylo jen to, aby měl volnost. Myslí si, že když se dítě svlékne, tak by měl na sobě nějaké šrámy, ale on na sobě neměl vůbec nic. Párkrát s V. mluvil, 4x, 5x, ale zjistil, že s ním nemá cenu něco řešit, tak šel do pokoje. On si ničeho nevážil, dělal průsery. Když mu žena řekla, že takto skončí v děčáku, tak si myslel, že je to sranda. S otcem se stýkával, s matkou za sedm let tak pětkrát. V tom prvním období, co ho měli, tak na počátku lhal. Lhal opravdu přesvědčivě, nikdy nevěděl, zda je to pravda nebo ne. To ale dělá pořád. On chtěl jít podruhé k nim, protože věděl, že má u nich klid a že bude moci chodit ven. Jiné fyzické tresty, než shora, se u nich nepoužívaly. Na V. žádné zranění v prvním období neviděl. V tom druhém období něco měl, ale to se venku pral s kluky. Podruhé ho měli rok. Občas si s ním promluvil. Nestěžoval si mu, jak to probíhalo u něho doma, ale jeho ženě asi jo. On nic vědět nechtěl, když mu nevěří. Jednou mu žena říkala, že mu jí snad vlepila, ale to bylo snad jednou. V. je nyní v ústavu v Praze, nechtěli ho mít doma. U nich by to asi nedopadlo vůbec dobře, chtěl mít klid pro svoje děti. Nechtěl, aby si bral něco špatného od V. Poprvé byl u nich jako maličký, protože měl skončit v ústavu, podruhé, protože ho měla matka týrat. Když řekl V. že kdyby byl týraný, choval by se jinak, tak on měl v očích výraz jako ublížený.

5. Svědek J. K. vypověděl, že vztah s V. měli normální, měli spolu společný pokoj. Vše bylo dobrý, delší čas, ale začaly problémy. Nosil do školy špuntové pistole, bouchal před domem a doma petardy, nicméně mu to zapřel. Petardu bouchl i v mikrovlnce, ale popřel to. V pokoji zapaloval papír a hračky a měl z toho hroznou radost. Taky to pak popřel. Musel si před ním schovávat cigarety, protože se mu pořád ztrácely. Nemohl mu je brát nikdo jiný, ale on mu to zapřel, protože o nich věděl jenom on. I toto mu zapřel. Babičku, která ho hlídala, strčil, až upadla a bylo mu to úplně jedno. Jednou ho přistihl, jak opaloval stůl, ale stejně mu tvrdil, že to neudělal. Když nedělal blbosti, tak byl normální a dokázali spolu vyjít. Ven ho brát sebou nechtěl, protože ho neposlušoval. Dokud nevyrostl, tedy tak v 10-11 letech, tak byl v pohodě, sem tam nějakou blbost, něco rozbil, schoval to, to jo. To byl milionový, poté vyrostl a neví, co se tam stalo. Když bydlel V. u tety, tak tam lhal a nechtěl poslouchat. Jediné, na koho dal, byl strejda. Nevěděl, proč šel podruhé V. pryč, k tetě. Žije ve stejném domě jako rodiče, ale žije sám, a to asi rok a půl. V. potkával venku, byl v pohodě. Bylo mu líto, že je zase pryč. Sestra je tam sama. Když žili ve společné domácnosti, V. hodně zlobil. Od jeho 10, 11 let bylo jeho chování horší. Podpaloval ty věci, měl problémy ve škole. Táta byl do noci v práci, dělal odpolední od čtyř do noci, pak chodil rozvážet. Když dělal odpolední, do té doby byl doma. Táta na V. třeba zvýšil hlas, jemu to ale bylo jedno. Šel za ním, že mu nepříjde normální, že máma za ním chodí a brečí, že on to neudělá. Řekl mu, že se takto nechoval, ale on to s ním nechtěl řešit. V. se s ním nechtěl bavit, nechtěl s ním nic rozebírat, bylo mu všechno jedno. Bylo to špatný. Na mámu ho nebavilo koukat, bylo to hrozný, musel chodit ven, věčně brečela, chodila ho prosit, aby nedělal takové věci. Chodila, brečela a prosila ho. Máma to vždy zavolala tátovi, táta říkal, že je v práci, že to neviděl. Pak přišel, a když se zeptal na to V., tak ten mu byl schopný to do očí zapřít, že on nic nedělal, že byl hodný a věci sváděl před tátou na ségru. Sem tam dostal od mámy na zadek. Vždycky mu říkal, že ho seřeže, ale měl z něj hroznou srandu. Jednou ho seřezal a od té doby se s ním nebavil. Když dostal občas na zadek, to muselo být. Pokud V. uváděl, že mu máma měla udělat monokl, tak to měl ze školy z kohoutích zápasů. V. o tomto lhal. Občas ho poškrábala kočka, občas měl modřiny z fotbalu. V. si mu nikdy nestěžoval, že ho rodiče bijí nepřiměřeně, ale V. se s ním moc nebavil, protože ho nechtěl brát ven. Dostávali všechno stejně, ale jednu dobu mu přišlo, že byl V. upřednostňován. Třeba když dal V. mobil do pračky a dostal nový, zatímco on nový nedostal. Pro V. byl hlavní trest uklízet si pokoj nebo dělat si úkoly. Páskem nikdy nedostali. Zda dostal někdy V. nebo sestra páskem, tak to neví. Sem tam jim máma nadávala, když měli špatné výsledky ve škole. Bylo to stejný, žádné rozdíly tam nebyly. V.

hodně lhal, lhal i v blbostech.

6. Svědkyně M. K. vypověděla, že obžalovaná je její dcera. V době distanční výuky hlídala děti. Poškozený byl na ní najednou hrubý, nechtěl poslouchat. Došlo i k tomu, že zapálil stůl, nebo do ní strčil. Starala se o ně, vařila jim. Neví, co se v něm stalo, nebýval takový. Zlobil i ve škole. Nejhorší snášel, když nikam nesměl. Nevážil si věcí. Byla u nich někdy i poté, co rodiče přišli domů. Když přišla z práce, přinesla jim banány, všechno možné, nemohl si stěžovat, že strádá, samé značkové věci na sebe. On si ničeho nevážil. S ní pak nemluvil, protože myslel, že na něj žaluje. Nezletilý nesměl ven a to pro něj bylo nejhorší. Jinak nedostal. Když byla malá, dostávali za každou věc a on nedostal. Jednu dobu se tomu smál. Ptala se ho, proč toto dělá a on říkal, že je to normální. Nikdy nebyla přítomna tomu, že by dostal jeden nebo druhý na zadek. Dcera říkala, že pro něj bylo nejhorší, když nikam nesměl a on nesměl ven. Na sestru žárlil, byl na ní hrubý. Kdyby ho trestali, že neměl, tak by to chápala, ale tohle nechápala. Vnuk si nestěžoval, že dostává nepřiměřené tresty. Když byl malinký, tak jsem ho zpočátku vídala, poté jim ho nechtěli ukazovat. Házel věci na televizi, mikrovlnku, říkala mu, že to může chytit a on se tomu smál.
7. Svědkyně A. R. G. vypověděla, že obžalovaná žije s jejím bratrem. Nestýkají se, ale poškozeného potkávala u sestry, mohlo mu být tak 9 let. Se sestrou se vídá, jestli tam byl dvakrát nebo třikrát do měsíce. Poškozený říkal, mohlo mu být tak 10 až 12 let, že ho máma bije, že mu říká, že je blbec. Říkala, že ať si to nenechá namluvit, ať se učí, že je chytrý kluk, ať jim to dokáže. Ona s ním nikdy problémy neměla. Sestře se jí zmiňovala ohledně problémů s výchovou, ale již si nepamatuje podrobnosti. Říkala, že byl bit, že měl nějaké modřiny. Neviděla nikdy, že by obžalovaná syna nepřiměřeně trestala.
8. Svědek V. G. vypověděl, že s obžalovanou žijí a mají spolu tři děti. Poškozený týraný nebyl. Nejprve byl u jeho sestry, poté si ho přes sociálku vzali a bydlel s nimi do teďka, kdy se mělo řešit to týrání. Od malička, co si ho vzali, s ním byly problémy, i ve škole. Docházeli s ním, hlavně obžalovaná k psychiatrice do Prahy. Řešily se tam výchovné problémy, on zlobil, neposlouchal, ničil věci, ke konci i podpaloval věci. Problémy s chováním měl i u sestry. Když nastal nějaký problém s nezletilým, dával zákazy. Tresty byly takové, že nesměly děti telefon, nesměly ven, poté to rušil, nikdy to nedotáhl do konce, že by ten zákaz byl. Matka to řešila stejně, když dala zákaz, tak přišly děti za ním a on to zrušil. Občas mu dal přes zadek. Hodně se u nich křičelo a bylo to právě v souvislosti s chováním. Nebyl svědkem toho, že by obžalovaná uhodila syna, ale doneslo se mu od kluka, že ho matka měla uhodit páskem. To byl jediný případ. Jednou měl zranění, poslali ho ze školy, že tam měl něco s klukem, a tak šla pro něj do školy a jela s ním do nemocnice. Když přišel z venku, měl třeba modřinu, odřeninu, k tomu říkal, že to měl z koloběžky. Na chování matky si nikdy nestěžoval. Měli kočku, která občas děti poškrábala. V. lhal furt, po nátlaku na něj se vždycky pomalu přiznal. Pokud jde o fyzické týrání, nemyslí si, že by z jejich strany bylo vůči němu užito. Občas s dětmi někam zašel nebo zajel, na výlety, bruslení, do hracího parku. U syna zjistili ADHD, měl na to i prášky, věděli, jak se k němu mají chovat. Výchovné poradenství jsme neabsolvovali. Jeho sestra s ním měla rodičovský vztah, jako máma a syn. Oslovoval jí mámou a švagra tátou. I oni s ním měli problémy. Sestra ho musela dát naposledy do ústavu, švagr říkal, že jim tam něco ničil.
9. Svědkyně J. U. vypověděla, že je sociální pracovnice na OSPOD Kladno, přičemž vše začali řešit, když dostali telefonické anonymní oznámení. Volala žena, která si přála být v anonymitě, nicméně měla velmi podrobné informace o rodině. Sdělila, že by byla ráda, kdyby byla prověřená situace nezletilého V., kdy je dáno podezření, že je týrán matkou, kdy nezletilý opakovaně uváděl, že už to nedává a chce skočit z mostu, nebo pod vlak. Druhý den proto jeli za nezletilým do školy. On byl v první chvíli vystrašený, nechtěl nic sdělovat, ale když mu řekli, že se nemusí bát, že jsou tady od toho, aby mu pomohli, tak řekl, že je doma matkou bit koženým páskem. Přál si, aby se mohl vrátit k tetě, kterou kontaktovali a vše s ní

probrali. Nezletilý se jí měl svěřit, že to doma není v pořádku. Ona teda souhlasila s tím, že si vezme V domů. Poté za nimi přijela znovu, řekla jim něco závažnějšího, proto jeli zase za V ten byl ještě nervóznější a nechtěl, aby se to řešilo, bál se, že když se to máma dozví, že to bude strašný. Když ho ale ujistili, že ho v první řadě chtějí ochránit a poté teprve, že budou informovat rodiče, že se ta situace teprve bude řešit, tak začal hovořit, že ta situace je horší, než popisoval. Pak byl V vyšetřen u jejich psycholožky, a ta tvrzení, které měla ona, tak poté u paní psycholožky potvrdil, že ze strany matky došlo k nepřiměřenému trestání. Jedná se o jejich interní psycholožku, kterou mohou využít v těchto událostech, není to soudní znalkyně, je to úvodní psychologické vyšetření, aby opravdu zjistili, jak to dítě reaguje. Aby dokázali rozlišit, jestli to dítě třeba lže, jaký je ten vztah, ony mají své techniky. Ve vyšetření bylo popsáno několik technik, které byly s V realizovány a na základě toho vyšla nějaká tvrzení. V popisoval, že ho především matka bije koženým páskem, že ho fackuje, dostává vařečkou, že ho kope, že mu kroutí ruce. Za V byli dvakrát ve škole, poté byli přítomni při rozhodování soudu, dávali návrh na předběžné opatření, tedy odebrání V z rodiny a svěřením do pěstounské péče paní G. Nenabyla dojmu, že by V lhal, ale není schopná to odborně posoudit. Na V bylo vidět, že má strach z matky, vztah k ní byl negativní. K otci měl neutrální vztah, párkrát ho výchovně plácnul, ale měl pocit, že ho nedokázal ochránit. Pozitivně se vyjadřoval o tetě. V říkal, že u trestání nikdo další nebyl, že si matka dávala pozor. V se v rodině cítil jako vetřelec, byla tam rivalita se sestrou. To sehrálo pravděpodobně velkou roli. Uváděl, že se to trestání opakovalo velmi často. V napsal vyjádření, které jim předal a napsal, že se cítí být ohrožený, že ho matka bije a slovně mu vyhrožuje, což tam asi pravděpodobně často probíhalo, sprosté nadávky, vyhrožování zbitím, atd. V měl být předán tetě, ale i tam byly výchovné problémy a proto je nyní v ústavu. Hovořili s učitelkami ohledně zlobení a ti říkali, že má V výchovné problémy, rád podpaloval věci, zlobil. Ve škole, když byl ve skupině, byl takový namachrovaný, ale když jedná individuálně v rámci výuky, která probíhala online, tak se zlepšil. Když byli ve škole, tak mezi kluky byl usměvavý, ale když byl s nimi, tak vypnul a byl posmutnělý a dal se tam pozorovat ten strach, který se snažil možná překrýt.

10. Svědkyně M Z vypověděla, že je bývalá kolegyně obžalované z práce a od té doby, co odešla z práce, se s ní neviděla. Vidala se s ní jenom v práci. Dozvěděla se až od policie, že měla týrat děti. Nikdy u ničeho nebyla a nikdy nic neviděla. Jednou měla děti na večírku, ale chovala se k nim normálně. Když volala dětem, občas možná zaslechla hrubější chování, ale nevěděla podrobnosti.
11. Svědkyně I B vypověděla, že jsou s obžalovanou sousedky 5-6 let. Bydlí ve společném patře. Dole mají zahradu, tam se stýkají. S Paní K v bytě bydlí dcera N, druh V, když se tam nastěhovali, tak ještě starší syn a V. Starší syn tam není rok a půl. Jezdili společně na výlety, nebo se tam scházeli. V létě se o volnu jezdili koupat. Bylo to o víkendu, třeba celý víkend. K dětem se chovala normálně, také dostávali, když byli malé. Nevšimla si na dětech modřin nebo zranění. S obžalovanou jsou kamarádky, sousedky, vídají se i nyní. Žádnému násilí nikdy přítomna nebyla. Nikdy si nevšimla ani žádného zranění. Ze školy přišel V s monoklem. Jeli na pohotovost a pak říkal, že mu to udělala máma. Když měli V na hlídání, choval se normálně. Občas se s N pošťuchovali, ale to je normální. Hodně si V vymýšlel, paní K se ho na něco zeptala a on zapíral. Jednou ho měla hlídat, a to hodil klíče do televize, pak říkal, že to neudělal. Její přítel M K pak vypovídal ve stejném duchu.
12. Soud měl k dispozici výpovědi nezletilých osob z přípravného řízení, které přečetl dle § 102 odst. 2 trestního řádu. Jednalo se o výpověď V, G, M, K a N. K. Nezletilý V, G vypověděl, že měli narozeninovou oslavu u tety a přijela tam jeho máma s tátou a bráchou. Máma si ho vzala na jeden den k sobě a tam mu říkala, že mu koupí nové kolo. Když si pro něj přijela teta, tak jí řekl, že už jí nechce a že chce

zůstat u své pravé mámy. Za dobu, co byl u tety, za ním matka byla jenom jednou. Když mu nabídl kolo, řekl, že půjde k nim. Když se nastěhoval k mámě, bydlel s nimi táta V[redacted], bratr J[redacted] a sestra N[redacted] a babička dojížděla na víkend. Ze začátku bylo vše v pořádku, asi 14 dnů. Potom ho matka začala mlátit, když něco provedl, a začala na něj rvát. Třeba když zařval na sestru N[redacted], tak matka vyběhla a dostal páskem nebo vařečkou. Dostával kvůli úkolům, a když na něj něco svedla sestra nebo když si vymýšlela, že jí třeba dával facky. Matka si myslela, že lže a nevěřila mu. Otec byl většinou v práci. O víkendech spolu moc nebyli. Otec je občas vozil do školy, moc se mu nesvěřoval. Když něco provedl, tak mu táta vynadal. Kromě fyzických trestů mu matka zakazovala používat telefon, chodit ven nebo se koukat na televizi. Sestru trestali mírněji. Ve škole ho některý předměty baví, některý ne. Když nechtěl dělat úkoly, máma ho trestala páskem, vařečkou i rukou. Doma musel chodit se psem, s odpadky, mýt nádobí, utírat, mít koupelnu, luxovat. Moc ho nechválili. Ráno vždy vstal, šel do školy, když přišel zpátky, musel si udělat úkoly a hned něco doma uklidit. Neměl moc času na osobní volno. S kamarády ven nechodil, protože nemohl. Měl dost často domácí vězení. Když se vrátil k rodičům, s tetou se již moc nestýkal, protože máma tetu u nich moc nechtěla. Oni se spolu moc nebavili. U mámy s tátou byl asi od 8 do 13 let. U tety M[redacted] (v době výslechu 23.11.2021 byl zpátky u tety M[redacted]) je všechno v pořádku. I tam musí uklízet. Když to neudělá, tak mu teta vynadá nebo nemůže ven, dlouho nebyl venku, protože chodil domů pozdě. U tety se stalo, že rozbil telefon a strejda mu pak dal „zaracha, protože lhal, že ho nerozbil. Pokud jde o věci týkající se mámy, tak nikdy nelhal. Sestra ho často mlátila, kousala a tahala za vlasy, když jí nechtěl třeba půjčit telefon. On sestře neublížil, nemohl, protože by od mámy nebo táty dostal. Když byl táta doma a stalo se něco mezi ním a sestrou, tak od táty dostal facku. Táta dával jenom facky. Pokud jde o mámu, dostával páskem přes záda a dostal i přes obličej. S mámou v kontaktu není, zablokoval si ji. Když byl u tety, tak ta ho do školy dávala, i jej vyzvedávala, Teď u do školy chodí sám. Po mámě, ani ségře se mu nestýská. Matka ho začala bít asi dva měsíce poté, co k nim přišel. Matka ho mlátila dost často, dostával každý den. Když byla matka v práci, tak ho hlídala babička nebo táta, když nepracoval. Pokud jde o modřiny, ty měl od pásku na krku a od vařečky měl otisky na zádech a na zadku. **Nezletilá M[redacted] K[redacted] vypověděla**, že je sestřenicí a spolužačkou V[redacted] a věděla, že ho doma mlátí, respektive matka, otec mu dal spíš jednu facku. Vždycky s těmi modřinami chodil do školy, brečel a říkal, že je doma bitý. Jednou byla přímo u toho, když dostal od matky facku, to byla u nich na návštěvě. Rodiče V[redacted] se k jeho sestře chovají jinak, mají ji raději. V[redacted] se jí svěřoval, že ho doma bijí, že chce skočit pod vlak, že už to nedává, že nemá pro co žít. Matka ho měla kopat do zad, měla mu dát pěstí. Vídala na něm modřiny, v horní části těla, ale on jí řekl, ať to neřeší. Párkrát byla u něho na návštěvě, měl pokojíček se sestrou. Neměli spolu moc hezký vztah, protože ho sestra zlobila. Jak to viděla u jeho mámy, tak šla do něj taky. Třeba se stalo, že ho kopla mezi nohy a on jí to vrátil a matka pak na něj řvala. Jeho sestra si pak vymyslela, že ona nic neudělala. Na V[redacted] byly modřiny vidět, když si sundával mikinu. V[redacted] maminka byla, když byl ještě u ní, když mu bylo 13. V[redacted] ve škole moc kamarádů nemá. Je pravda, že V[redacted] ve škole zlobí. Bral jí věci, nadával učitelkám a o přestávkách se pral. Ve škole mu to moc nejde. V[redacted] míval modřiny na horní paži a břicho. Když si sundával tričko, tak to viděla a ptala se, co to má a on jí řekl, že to má od mámy. To jí říkal ve škole. To mohlo být již v roce 2018, to bylo ještě před distanční výukou. **Nezletilá N[redacted] K[redacted] vypověděla**, že bratr V[redacted] s nimi bydlel asi 6 let. Předtím k nim jezdil. Když už byl u nich, měli každý svůj pokojíček. Hráli si spolu, kamarádili se. Od doby, co je pryč, se s ním vídá třeba před školou a moc pěkný vztah nemají. Říká jí sprosté věci, přestože mu nic neudělala. Občas se vzájemně praštili, ale to bylo dřív. Oba měli svůj počítač i mobil, ale o to se netahali. Když doma zlobili, řešil to táta a máma, oba dva stejně. Moc je netrestali. Zlobili docela často a V[redacted] zlobil hrozně. Jednou vzal pásek a mlátil ji s ním bezdůvodně. Máma se naštvala a zařvala na něj. Máma ho potrestala tak, že ho okřikla, někdy mu dala rukou na zadek. Dávala mu málo. Když dostal, choval se ještě hůř. Občas s V[redacted] chodili k tetě M[redacted]. V[redacted] jí

jednou řekl, že když ona bude doma, tak on tam nebude, neříkala, že ho doma nechce. Když byla distanční výuka, tak se táta s mámou doma střídali. Nebo s nimi byla babička. Každý byl ve svém pokojíčku a pak i chtěli, aby měli pokoj společně, to bylo, když se k sobě chovali hezky. Teď (výslech probíhal v dubnu 2022) je však V. pryč. Od té doby se k ní nechová hezky, asi machruje před kamarády nebo sestřenicí M. K. Měli domácí povinnosti, které dělala spíše ona, často je dělala za něho. Jezdili na výlety, naposledy byli v Zoo v Zajezdě. Doma měli kočku, která V. dost poškrábala. K tetě chodila, normálně se s ní baví. Teta s mamkou se moc nebaví. Asi se mezi nimi něco stalo. Pokud mamka V. nadávala, tak nejhůře řekla, že je blbý. V. se ve škole často pral. Měl i něco s okem a tak mu to s mámou ošetřovali, pak jeli do nemocnice. Vídala na něm i jiný modřiny po celém těle, to měl ze školy.

13. Dále měl soud k dispozici zprávy z psychologického vyšetření nezletilého V. a N. G., které vznikly z podnětu OSPODu Kladno. Ze zpráv z psychologického vyšetření, které provedla PhDr. Věra Urbářová, soud zjistil, že na základě vyšetření vyplynulo, že nezletilá N. má pozitivní vztah k matce a mírně pozitivní vztah k otci, k poškozenému V. má vztah negativní. Nezletilá uvádí, že by chtěla V. doma mít, ale projektivní techniky tomu nenasvědčují. Odmítá, že by byl nezletilý trestán matkou, ale zároveň uvádí, že i ona byla matkou trestána. Z analýzy vztahového rodinného testu lze zjistit, že nezletilá vyvolává v rodině konflikty a je původcem rozporů. Rodiče k ní mají shovívavý přístup a je v rodině preferována. Ze zprávy k vyšetření poškozeného V. soud zjistil, že z testu rodinných vazeb vyplynulo, že má výrazně negativní vztah k matce a sestře a neutrální vztah k otci, ke své tetě má výrazně pozitivní vztah a ambivalentní vztah ke strýci. Je zde tedy negativní vztah k původní rodině, kdy poškozený je zejména matkou a sestrou odmítán, matkou psychicky a fyzicky trestán (v průběhu vyšetření je nezletilým konkrétně popisováno fyzické trestání ze strany matky). V rodině chybí ze strany matky emoční podpora, stabilita a zázemí. Na základě uvedených zjištění pak psychologka doporučuje svěřit nezletilého tetě M. G.

14. K osobě poškozeného byly ze strany Mgr. Hany Fechtnerové a MUDr. Aleny Gayové vypracovány posudky z psychologie a psychiatrie, přičemž obě znalkyně byly k těmto posudkům vyslechnuty, kdy při výslechu stvrdily závěry svým posudkům. MUDr. Alena Gayová ke znaleckému zkoumání nezletilého uvedla, že zkoumala jeho duševní zdraví a následky předmětného jednání. Nezletilý V. G. netrpěl duševní poruchou v pravém slova smyslu, tedy psychózou, ale trpí poruchou aktivity a pozornosti, čili ADHD a z toho plynoucími hyperkinetickými poruchami chování, které jsou zvýrazněny nevhodnou výchovou, hrubými výchovnými závadami s tělesnými tresty a deprivací v nukleární rodině. Situaci v nukleární rodině jsem hodnotila jako nepřehlednou. Pobýval v ní od 2. do 7. třídy. Lze předpokládat, že docházelo k omezení v běžném způsobu života, které bylo způsobeno nevhodnými hrubými výchovnými závadami, a tyto trvaly jednoznačně déle než 6 týdnů. Hrubé výchovné závady, psychické a fyzické týrání, rovněž i vyloučení z nukleární rodiny a ztráta biologických rodičů je pro dítě traumatem, které má celoživotní následky. Poškozený netrpí posttraumatickou stresovou poruchou, spíše lze předpokládat poruchu bondingu, což jsou časné vazby. Problém byl i v přerušení výchovné kontinuity a v neposlední řadě i povahové charakteristice matky, kdy proto chlapec po 7 letech nezapadl do primární rodiny a tato výchova nebyla zvládána pravděpodobně od začátku. Jednalo se o kontinuální proces spočívající v souhrně jednak určité predispozice nezletilého, v podobě poruchy ADHD a pak nevhodných výchovných metod ze strany matky, který vyústil v současný stav nezletilého. Pokud nezletilý uváděl a zmiňoval se o určitých nevhodných prostředcích nebo o hrubých výchovných závadách ze strany matky, pak z psychiatrického hlediska (spíše dotaz na psychologa) by výpověď nezletilého, čtrnáctiletého chlapce svědčila o tom, že k tomu skutečně docházelo, protože má negativní zkušenost a uvědomuje si, že vztahy jsou důležitější

než materiálně, což s velkou pravděpodobností může svědčit o tom, že zažíval negativní násilí. Nehodnotí situaci černobíle, má tam spoustu údajů, z kterých lze dovozovat, že měl pocit křivdy, nespravedlnosti. Je však faktem, že V. G. je velice rizikový a výchovně složitý a obtížný chlapec. Už v prenatálním vývoji bylo podezření na užívání návykových látek matkou v těhotenství, v perinatálním období, tak byl předčasně narozen, byl v inkubátoru, v té dědičné oblasti je suapekce na citové anomálie osobnosti matky, ze sociálního hlediska bylo opakovaně měněno výchovné prostředí, v 11 měsících se dostal do jiného výchovného prostředí tety a ve druhé třídě to výchovné prostředí změnil a ze zdravotního hlediska je právě rizikový i pro to ADHD, které se pojí s hyperkinetickými poruchami chování. Takže na zvládání takového dítěte je důležitá nesmírná trpělivost a vůle. Agresivita ze strany matky je tam pravděpodobná. Časový harmonogram nevhodného chování je v rodině nepřehledný. Pokud jde o hyperkinetickou poruchu v chování, tak z dokumentace je zřejmé, že se rozvinula v předškolním věku, že chodil přibližně od 5 let na psychiatrii, bral léky, bral Risperdal, Sertralin, přičemž je dobré zmínit, že tato porucha ADHD je vrozená, a stejně pak hyperkinetické poruchy chování se vyvíjejí z větší části vrozeně. Nevhodná výchova dítěte s ADHD však výrazně zesiluje poruchy chování. Časově neumí zařadit okamžik nevhodné výchovy. To může určit jedině ten, kdo v té domácnosti žil. Pokud jde o omezení po dobu více než 6 týdnů, pak to dovozuje z toho, jak je ze znaleckého posudku patrné, že kdyby šlo o kratší akci, třeba jednorázové násilí nebo násilí opakující se v době méně než 6 týdnů, s určitou, velmi vysokou pravděpodobností by se u nezletilého vyvinula posttraumatická stresová porucha, a v obsazích jeho emočního prožívání, vědomí a v obsazích sdělovaného, by se toto projevilo. Pakliže je násilí běžnou výchovnou metodou, pro neposlušné, neklidné, pubertální dítě, které běhá, neposedí, neplní, je impulsivní a dlouhodobě se na něj křičí nebo se používá fyzické trestání, tak ta posttraumatická stresová porucha se nevyvine, protože těch událostí je více. A jestli jsou tam modřiny, jak ve spisovém materiálu byly popisovány, dále škrábance, pak se jen zhorší ty symptomy, a poškození zdraví je mnohem horší z psychiatrického hlediska, protože to dítě se identifikuje a v dalším životě může být agresivnější, impulsivnější. Posttraumatickou stresovou poruchu lze nějak vyléčit, ale porušení vývoje citovou deprivací, která se objevila v jejím vyšetření, i ve vyšetření paní psycholožky, tak to už člověk má ve své povaze, takže to může přenášet do sociálních vztahů, do výchovy, když bude mít své děti, do partnerských vztahů, čili vypadá to diskrétně, ale z jejího hlediska je to porucha zdraví. Pokud jde o lhavost poškozeného a zda je to důležité pro závěry posudku, tak z jejího zkoumání vyplývá, že jí jeho teta také říkala, že on lže, i on sám říkal, že lže. Ano, poškozený lže. Ona to však považuje, respektive to může to být dobrá známka, neboť se sám přiznal, že lže. Nic to nemění. Může to být známka impulsivity, že mu je jedno, že lže, ale ona si myslí, že to, že lže, tak každé dítě ve 14 letech občas zalže. Když mluví otevřeně, že lže, tak je to vždy první krok k tomu, že je možná náprava.

15. Mgr. Hana Fechtnerová poškozeného vyšetřovala v září roku 2021. Intelektové schopnosti chlapce jsou v pásmu průměru, tzn., že intelektově je chlapec v normě, osobnostně se jedná o disharmonický vývoj na podkladě prenatální i perinatální pozitivní anamnézy a rodinného prostředí. Jsou patrné poruchy chování, které byly popsány nejenom při jejím vyšetření a znaleckém vyšetření, ale chlapec již v minulosti byl hospitalizován v psychiatrické nemocnici a docházel na různé ambulance, psychologické a psychiatrické, byl i medikován právě se závěrem disharmonický vývoj s dissociálními rysy, a dále u posuzovaného byla shledána sociální nezralost, infantilismy v chování, syndrom ADHD, tzn., porucha pozornosti, porucha aktivity. V neposlední řadě se potom u něho projevuje v zátěži zvýšená impulsivita a zvýšená agresivita. V době, kdy posuzovala V. G., tak vztahy k rodině, původní rodině, biologické rodině, byly výrazně negativní, zejména větší negativita byla vůči matce, mírnější negativita byla vůči otci, ale přesto u obou dvou byla negativní. Pozitivní vztah vykazoval ke své sestře, takový pozitivní ve smyslu sourozeneckých vztahů, takže ambivalentně pozitivní. Pozitivní vztah v té době vykazoval vůči své tetě, která ho v té době měla v předběžném opatření

v pěstounské péči. Co se týká schopnosti V. ■■■■ správně vnímat a reprodukovat, tak tato schopnost je snížena tím disharmonickým vývojem. Žádná jiná další psychiatrická onemocnění u něj zjištěna nebyla, nebyly tedy zjištěny žádné známky konfabulace, ale lze konstatovat, že zacházení s V. ■■■■ nebylo ideální z rodiny a že u V. ■■■■ se projevovaly známky v chování, které se shodují se známkami, které se popisují jako syndrom CAN, tzn., známky dítěte, které může být zanedbáváno nebo nějakým stylem týráno, ať už po fyzické nebo psychické stránce. Právě i impulsivita, agresivita je chování, které může vyplývat z toho, že chlapec byl jak psychicky týrán, tak fyzicky týrán. Vývoj probíhal v bludném kruhu, protože jednak pobýval u pěstounky, a to několik let, potom pobýval v domácím prostředí, ten kontakt s pěstouny, kteří se o něj starali od mala, byl velmi sporadický a byl velmi problematický, protože rodiny se nemají úplně v lásce, nemají spolu pozitivní vztah a přitom chlapec v rámci toho disharmonického vývoje a jednak syndromu ADHD je neklidný a potřebuje specifické výchovné postupy. Rodina, protože byla výchovně nezralá, nevěděla, jak s ním zacházet, tak v ní docházelo k tomu, že on zlobil více a více, a tudíž rodiče byli čím dál více bezradnější, a pak to mohlo vyústit v nepřiměřené trestání a v neadekvátní chování dospělých, čímž se zase zhoršovaly ty jeho příznaky a takto ta situace dospěla až do toho, že z té rodiny odešel. Jednoznačně by přitom prostředí mělo být klidné a stabilní, mělo by to být láskyplné prostředí a prostředí, které dává jasné hranice. Rodiče to určitě slyšeli, určitě i pěstounka. Vývoj je u poškozeného disharmonický a on má tendenci k tomu, aby unikal spravedlnosti a unikal negativnímu hodnocení, jako takové EGO obranné mechanismy. Je schopen zalhat, ale u poškozeného lze rozpoznat, kdy nemluví pravdu, kdy ty věci opakuje a byly u něj vidět i úlekové reakce. Úleková reakce v tom smyslu, že ve chvíli, kdy mu něco podávali, tak byla vidět úleková reakce. Ta je hluboce zakořeněná, je to hluboce zakořeněná reakce těla, která je neverbální a to si vlastně to dítě nevymyslí, takže z toho je vidět, že fyzické testy vůči němu jednoznačně přicházely. Ale samozřejmě úplně přesně ta míra toho, kolikrát byl bit, co se stalo, ta může být emočně zabarvena. Jeho výpovědi nemusejí být úplně 100% reálné, ale na druhou stranu si nemyslí, že by byly forenzně nevýznamné, že by to mělo takový význam, že by mohli říci, že si to celé vymyslel. Podstata problému je správná, kdy to zhodnotili i kolegové při těch všech vyšetřeních i v té psychiatrické nemocnici. Nejednalo se o jedno vyšetření. Lze se odkazovat anamnesticky na to, že to neadekvátní výchovné prostředí se tam zhodnocuje už mnoho let. Syndrom CAN by nebyl diagnostikován u osoby, která by neprošla ničím negativním. Pokud jde ještě o lhavost, tak i když dítě zalže, řekne nějakou informaci, která není pravdivá (když by dítě často mluvilo o tom, že je neustále fyzicky atakováno a napadáváno a nemá žádné úhybové reakce), tak by zvažovali, jestli doopravdy má pravdu. Ve chvíli, kdy dítě bude říkat, že mu nikdo nic neudělal a bude mít úhybové manévry na každého člověka, který přijde, tak také víme, že neříká pravdu. Nejde jenom o verbální pravdu. Když posuzují, jestli dítě umí lhát nebo jestli dítě mluví pravdivě, tak je to vlastně souhrn všech materiálů a na druhou stranu je třeba mít na paměti, že každý umíme lhát. Jestliže dítě má disharmonický vývoj a to prostředí rodinné je méně adekvátní, méně spolehlivé a méně výchovně zdatné, tak je jasné, a přicházejí testy, že když dítě očekává trest, tak má tendenci se tomu trestu vyhnout tím, že řekne, že se něco nestalo. U poškozeného bylo zmiňováno ničení věcí, a pokud ničení věcí vezmeme jako heteroagresivní útok vůči věci, tak agresivita může být jako důsledek obrany ega, tzn. že to může být důsledek toho, že se k němu někdo nechoval správně a on se na to chová agresivně. Je třeba ještě připomenout, že lidé se chovají také podle toho, jak to viděli a jak to mají naučené. Lze také předpokládat, že to někde viděl, že to agresivní chování je nápodoba něčeho, co viděl v minulosti. S ohledem na zjištěné příznaky u poškozeného to může právě znamenat, že se tomu dítěti jednoznačně dělo něco, co není ideální. Pokud jde o časové ukotvení "týrání", pak toto nemůže při vyšetření zodpovědět, nicméně v době, kdy ho vyšetřovala, tak se tam to chování projevovalo, tzn., že muselo být od té chvíle zpětně a muselo být v určité síle, protože se pořád u vyšetření projevovalo.

16. K osobě obžalované byl vypracován znalecký posudek z psychiatrie MUDr. Vlastimilem Tichým, z něhož soud zjistil, že obžalovaná netrpí duševní poruchou. Rozpoznávací schopnosti byly plně zachovány a ovládací schopnosti byly sníženy částečně měrou nepodstatnou, a to vlivem rysů akcentované osobnosti. Obžalovaná není pro společnost nebezpečná.
17. Dále měl soud k dispozici listinné důkazy, podklady. Z trestního oznámení soud zjistil, že dne 25.5.2021 došlo ze strany OSPODu Kladno k podání trestního oznámení, kdy orgán věc řešil na základě anonymního udání. Provedl pohovor s nezletilým, jeho tetou a spolužačkou, přičemž z jejich výpovědí mělo vyplynout, že matka měla nezletilého opakovaně a dlouhodobě bít páskem, nepřiměřeně fackovat, bít pěstmi do obličeje, přirození, škrtil ho a kroutit mu ruce, zároveň mu nadávala a vyhrožovala zabitím. Toto trestní oznámení bylo podloženo záznamy z osobního jednání s tetou nezletilého, spolužačkou a samotným nezletilým. Ze záznamů z osobního jednání s paní G. soud zjistil, že tato popisovala, jak si na společných akcích všimla, že se matka k nezletilému nechová hezky, nadává mu a odstrkuje ho. Když si jí V. stěžoval, tak ho pak matka bila. Rodiče V. přerušili kontakt s ní a nechtějí, aby jí kontaktoval ani V. Matka V. hlídá telefon, často dostával domácí vězení. Dále popsala násilí ze strany matky k nezletilému. Dostává pěstí do obličeje, kroutí mu ruku, dává mu pěstí mezi nohy, bije ho koženým páskem. Toto jí několikrát svěřil nezletilý, nebo to ví od spolužačky či své dcery. Viděla na něm i zranění. Říkal, že to má od kočky, ale pak přiznal, že to má od mámy. Neter ji několikrát říkala, že V. ve škole brečel a vyprávěl jí, že matka ho bije. Letos před Vánocemi (Vánoce 2020) jí nezletilý řekl, že chce z domu. Říkala mu, ať se někomu svěří, ale měl strach z matky. Matka trestá i sestru V., ale ne tolik. Ze záznamu z jednání s nezletilým V. soud zjistil, že tento sociální pracovníci popisoval, jak jej matka bije koženým páskem a že by se chtěl vrátit k tetě. Dále V. projevil obavu, že pokud se matka dozví, že něco řekl, tak ho zbije nebo zabije. Pak se V. rozhovořil a sdělil, že ho matka fackuje, že do něj kope, že ho bije pěstmi do obličeje, přirození, ramen, láme mu ruce, škrtil ho. Nadává mu a vyhrožuje zabitím. Většina trestů je bez přítomnosti jiné dospělé osoby. Když tam někdo je, tak dostane vynadáno. K mladší sestře se matka takto nechová. Často má domácí vězení, aby nemohl s nikým mluvit a svěřit se. Otec mu někdy nadává, občas ho bouchne, ale ne v takové míře jako matka. Otec nemá moc přehled, co se děje doma kvůli práci. Chtěl by být raději v dětském domově, protože to nedává. Pak se ještě ujist'oval, zda se matka nic nedozví. Z jednání s M. K. pak bylo sociální pracovníci zjištěno, že tato měla být přítomna tomu, kdy ho matka nepřiměřeně zfackovala. K jeho sestře se chovají jinak. V. jí měl několikrát říci, že se zabije. Na V. několikrát viděla modřiny, které by mohly odpovídat bití. Z dopisu napsaného poškozeným, který byl předložen OSPODu soud zjistil, že poškozený by si přál být znovu u tety z důvodu ubližování, protože jeho máma ho bije páskem, kope do něj, dává mu pěstí, škrtil ho a stále se to opakuje, včetně vyhrožování zabitím. Nechce, aby rodiče zjistili, že to s někým rozebíral, protože se bojí, co by mu provedli. Ze zprávy OSPODu z 4/2022 soud zjistil, že v pěstounské péči je V. spokojený a o původní rodinu nemá zájem. Pěstounka však výchovu označila za problematickou, problémy má i ve škole. S ohledem na problémy řešila umístění V. do ústavu, pak si to rozmyslela. Problémy byly potvrzeny i zprávou školy k nezletilému. Ze zpráv základních škol bylo rovněž potvrzeno, že v podstatě od počátku byly s nezletilým výchovné problémy.
18. Dále měl soud k dispozici listinné důkazy k osobě obžalované. Z rejstříku trestu soud zjistil, že má 3 záznamy, přičemž k jednomu rozhodnutí se nepřihlíží. Poslední záznam je záznam Okresního soudu v Kladně ze dne 10.2.2020, sp.zn. 2Tm 11/2019, kdy byla odsouzena k trestu 2 roků se zkušební dobou na 2 roky, konec zkušební doby byl ke dni 16.6.2022. Nyní souzené trestné činnosti se tak měla dopustit v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení. V minulosti byla odsouzena stejným soudem pod sp.zn. 4T 60/2009 za přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 217 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku rovněž

k podmíněnému trestu, a to za jednání od 9/2007 do 9/2008 ve vztahu ke svým synům. V evidencích přestupků nemá žádný záznam. Soud k důkazu provedl i spisy Okresního soudu v Kladně sp.zn. 4T 60/2009 týkající se zmiňovaného odsouzení obžalované a dále spis sp.zn. 42P 12/2009 týkající se péče o nezletilého, tedy jak to bylo konkrétně s péčí o nezletilého poškozeného, mimo jiné že byl tedy rozsudkem ze dne 3.2.2016 vrácen do péče rodičů a byl nad ním stanoven dohled, když předtím byl v roce 2008 odebrán matce z péče a předán do péče jeho tety M. G. Dohled nad výchovou nezletilého byl v listopadu 2017 rozsudkem téhož soud zrušen, když vše bylo v pořádku, co bylo podpořeno i zprávami OSPODu a školy do roku 2017. Z dopisu poškozeného adresovanému tetě soud zjistil, že se poškozený v dopise z 8.6.2022 tetě omlouval a problémy, které jim způsobil a popřál jim do života jen to nejlepší.

19. Na základě provedení dokazování dospěl soud k závěru, že se jednání popsané shora skutečně stalo, a to v rozsahu popsaném shora a tohoto jednání se dopustila právě obžalovaná I. K. V dané věci se v podstatě objevovaly dva základní přístupy k celé věci, a sice na jedné straně přístup obžalované a jí osob blízkých (druh, matka, děti, sousedi a spolupracovnice, případně listiny vztahující se k období předcházejícímu, z nichž vyplývalo, že bylo vše v pořádku, a to lékařské zprávy, původní zprávy škol atd.), které v chování obžalované nespárovaly žádný problém a v podstatě spárovaly jediný problém v chování poškozeného V. G., který byl osobou problémovou a lhavou, kdy zároveň tyto osoby popřely, respektive nezaznamenaly, že by obžalovaná používala ve vztahu k poškozenému nějaké nepřiměřené tresty, až na ty tresty, které v podstatě sama potvrdila obžalovaná (jednou uhození páskem, facka a chycení za krkem). Tyto osoby vypovídaly v podstatě v tom duchu, že vše bylo v rodině obžalované v pořádku a problémy vznikaly na straně poškozeného, jehož chování bylo problematické. K danému je třeba však zmínit, že si obžalovaná byla dobře vědoma a sama to i pojmenovala, že před 12 lety pochybila tím, že užívala drogy a nevhodně se chovala ke svým dětem a zanedbala je, od čehož se vlastně všechno dále odvíjí. Dále však již zmiňovala problematickou osobu poškozeného, kterou se snažila řešit od doby, co jej měla ve své péči, a to i za přispění odborníků a zejména popírala, že by se k poškozenému chovala nějak nevhodně. Na straně druhé soud vnímal zejména přístup, respektive popis události poškozeného V. G., který chování matky k jeho osobě popisoval podstatně závažněji (shora zmíněným způsobem zmíněným ve skutkové části), než jak to činila ona sama a osoby jí blízké. Soud tak měl k dispozici tyto dvě základní verze ohledně chování obžalované k osobě poškozeného V. G. a musel se rozhodnout, k jaké verzi se přikloní.
20. Ohledně prvního přístupu k dané věci, tedy k výpovědím obžalované a jí osob blízkých, soud uvádí, že pokud jde o obžalovanou, pak k její výpovědi je třeba uvést, že ona sama jednak připustila určité nevhodné praktiky ve vztahu k poškozenému a tyto praktiky a bohužel ještě další (v mnohém ohledu přísnější) se potvrdily zejména na základě výpovědi poškozeného, přičemž jeho výpověď ve vztahu k užívání nepřiměřených fyzických trestů byla potvrzena zejména výpovědí M. G., která byla v několika případech těmto trestům přítomna a dále na základě opakovaného odborného šetření poškozeného (pohovory se sociálními pracovníky, opakované znalecké zkoumání a závěry z toho vyplývající), z něhož vyplynuly jednoznačné závěry, že poškozený byl nevhodnému zacházení ze strany matka – týrání, vystaven. Jak již bylo zmíněno, nejednalo se o ojedinělé důkazy, které by ukazovaly na týrání ze strany matky poškozeného, ale o celou řadu důkazů, které neustále potvrzovaly, že k takovému jednání docházelo. V tomto ohledu byla tedy výpověď obžalované hodnocena jako výpověď, která sice připustila jednotlivé nevhodné ataky z její strany, ale jinak celou situaci stavěla do normální roviny tak, aby se trestnímu stíhání vyhnula. V tomto ohledu (právě pro celou řadu důkazů ukazující na týrání ze strany obžalované viz níže) soud nemohl obžalované uvěřit. Pokud jde o výpovědi dalších osob, které vypovídaly ve prospěch obžalované, pak se jednalo převážně o osoby, které nemusely a někdy ani nemohly být

přítomny veškerému chování obžalované ve vztahu k poškozenému, a proto, aniž by soud jakkoliv snižoval hodnotu jejich výpovědí, nemohl tyto výpovědi brát jako výpovědi vypovídající o tom, co se v dané rodině skutečně dělo, respektive jaké chování a tresty obžalovaná ve vztahu k synovi skutečně zvolila. V tomto ohledu je asi nejproblematictější výpověď nezletilé N. [REDAKCE], která jako osoba, jenž byla s poškozeným v podstatě nejvíce času, nepotvrdila nějaké nepřiměřené chování své matky ve vztahu k poškozenému, nicméně její výpověď rovněž nelze považovat za úplně vypovídající, a to s ohledem na závěry z psychologického vyšetření, které provedla PhDr. Věra Urbářová. Soud nechce jakkoliv zpochybňovat, že výchova nezletilého byla problematická s ohledem na osobnost poškozeného, což vyplynulo i ze znaleckého zkoumání poškozeného, stejně tak ze zpráv školy, a v tomto ohledu dává shora uvedeným svědkům za pravdu a rozumí tomu, že vnímaly problém na straně poškozeného, nicméně na druhou stranu tyto osoby nebyly a ani nemohly být přítomny veškerému jednání ze strany obžalované, a tak celou situaci v podstatě vnímaly v tomto ohledu zkresleně, respektive se k nim ani nedostalo, co vlastně všechno byla obžalovaná ve vztahu ke svému synovi schopna učinit. To, že se chovala ve vztahu ke svému synovi podstatně hůř, pak má soud za jednoznačně prokázané. Tedy ze shora uvedených dvou směrů se soud jednoznačně přiklonil k verzi druhé, kterou podával poškozený, a to na základě níže uvedených důvodů.

21. Předně je třeba podotknout, že celá věc byla řešena na základě anonymního udání, které nevzešlo ze strany poškozeného, když bylo dáno podezření na týrání ze strany obžalované. Poškozený od samého počátku, pokud byl konfrontován ze strany orgánů OSPODu o celé věci ani nechtěl mluvit a bál se reakce obžalované. Až když byl ujistěn, že se nemusí bát, přistoupil k popisu celé události, respektive k popisu jednání obžalované. V tomto ohledu je pak důležité, že strach z matky na straně poškozeného zaznamenali všichni odborníci. Pakliže byl následně konfrontován odborníky a opakovaně zkoumán ze strany psychiatrů či psychologů, pak tyto odborníci jednoznačně konstatovaly, že k jeho týrání skutečně docházelo. V tomto ohledu soud zmiňuje zejména prvotní pohovory poškozeného se sociálními pracovníci, následné psychologické vyšetření ze strany PhDr. Věry Urbářové a v neposlední řadě znalecké posudky, které byly na poškozeného vypracovány, tedy znalecké posudky Mgr. Hany Fechtnerové a MUDr. Aleny Gayové. Poškozený byl tedy podroben opakovanému odbornému zkoumání, přičemž v podstatě všechny závěry hovoří totožně, a sice že byl vystaven nevhodné výchově spojené s hrubými výchovnými závadami s tělesnými tresty a deprivací v rodině obžalované. Znalce nepopřely, že výchova poškozeného musela být s ohledem na jeho osobu složitá, nicméně zároveň uvedly, že měla být velice trpělivá a citlivá. Agresivita ze strany matky je tam pravděpodobná, neboť výpověď nezletilého, čtrnáctiletého chlapce svědčila o tom, že k tomu skutečně docházelo, protože má negativní zkušenost a uvědomuje si, že vztahy jsou důležitější než materiálně, což s velkou pravděpodobností může svědčit o tom, že zažíval negativní násilí. Zároveň znalkyně hodnotily i tvrzenou lhavost poškozeného, kdy tuto připustily, ale neoznačily ji za nikterak významnou v tom smyslu, že by ovlivnila podstatu problému. Poškozený je schopen zalhat, ale lze rozpoznat, kdy nemluví pravdu, navíc u něj byly zaznamenány i úlekové reakce. Ty jsou hluboce zakořeněny, takže z toho je vidět, že fyzické tresty vůči němu jednoznačně přicházely. Jeho výpovědi nemusejí být úplně 100% reálné, ale na druhou stranu si to celé rozhodně nevymyslel. Podstata problému je správná, kdy to zhodnotili i kolegové při těch všech vyšetřeních i v té psychiatrické nemocnici. Z uvedeného je dle názoru soudu evidentní, že k jednání tak, jak ho popisoval poškozený, skutečně docházelo, ne třeba v celém rozsahu jak uváděl, ale ve své podstatě ano. K danému je pak třeba doplnit, že znalkyně bohužel dospěly k závěru, že byly zaznamenány známky chování, které se shodují se známkami, které se popisují jako syndrom CAN, tzn., známky dítěte, které je zanedbáváno nebo nějakým stylem týráno, ať už po fyzické nebo psychické stránce. U posuzovaného nebyla zjištěna Posttraumatická stresová porucha, nýbrž stav závažnější, a to to citová deprivace, jak zmiňovala

MUDR. Gayová. Posttraumatickou stresovou poruchu lze nějak vyléčit, ale porušení vývoje citovou deprivací, která se objevila v jejím vyšetření, i ve vyšetření paní psychologky, tak to už člověk má ve své povaze, takže to může přenášet do sociálních vztahů, do výchovy, když bude mít své děti, do partnerských vztahů, čili vypadá to diskrétně, ale z jejího hlediska je to porucha zdraví. Lze předpokládat, že docházelo k omezení v běžném způsobu života, které bylo způsobeno nevhodnými hrubými výchovnými závadami, a tyto trvaly jednoznačně déle než 6 týdnů. Zároveň je třeba konstatovat, že poznatky a konkrétní podoba jednání obžalované nevyplynula pouze a jenom z výpovědi poškozeného, ale i z výpovědi M. G., jeho tety, která byla přítomna několika situacím, kdy obžalovaná užila ve vztahu k poškozenému nepřiměřené, ponižující násilí. Předně popsala situaci, při které dostal nezletilý pěstí do obličeje u bazénu, následně kdy dostal pěstí do přirození a rovněž i facku. Z toho je tedy patrné, že obžalovaná byla takového jednání evidentně schopna. Byť v průběhu hlavního líčení vyplynulo, že obžalovaná s M. G. nekomunikují, není důvod této svědkyni nevěřit, zvláště když závěry o takovém jednání vyplývají nebo jsou podpořeny znaleckým zkoumáním poškozeného. Dále je třeba zmínit, že nevhodné chování obžalované nespočívalo jenom ve fyzickém trestání, ale i v psychické deprivaci, když obžalovaná poškozeného neustále urážela nadávkami, přičemž některé nadávky potvrdila nejenom sama obžalovaná, ale ty peprnější byly vyřčeny i v přítomnosti právě M. G., přičemž i tyto nadávky s ohledem na jejich „peprnost“ musely mít nepříznivý dopad na psychiku poškozeného. V podstatě všichni svědci pak potvrdili, že k uvedenému chování se přidávaly ještě zákazy vycházek, které poškozený snášel ze všeho asi nejhůře, což jenom podtrhalo celkovou situaci ohledně chování obžalované a důsledku s tím spojené pro poškozeného. Zákaz vycházek by jistě sám o sobě ještě nemusel znamenat nějakou podstatnou újmu, nicméně ve spojení s takto hrubým jednáním obžalované jistě neblaze působil na psychiku poškozeného. Pokud jde další důkazy, které svědčily pro fyzické trestání ze strany obžalované, pak kromě uvedených výpovědí a znaleckého zkoumání, měl soud k dispozici ještě výslech M. K., již se poškozený zmiňoval o tom, že jej matka bije a že to již nemůže vydržet. Vše pak potvrzují dopisy, které sám poškozený napsal.

22. Pokud by měl soud k dispozici pouze verze jednotlivých aktérů, bylo by jistě složité dospět k závěru, co se v rodině skutečně dělo a k jakým výchovným metodám obžalovaná přistupovala, nicméně právě s ohledem na celou řadu důkazů, které výpověď poškozeného potvrzují, mohl soud bezpečně uzavřít, že obžalovaná skutečně psychicky a fyzicky poškozeného týrala, a to prostředky popsanými shora, což mělo bohužel neblahý vliv na psychický stav poškozeného, u něhož se rozvinula citová deprivace, známky syndromu CAN tak, jak popisovaly znalkyně. Pokud pak jde o přesnou podobu fyzického trestání, je třeba uvést, že poškozený po celou dobu k tomuto vypovídal konstantně, a obdobné podoby se pak neustále opakovaly ve výpovědích slyšených svědků (tety a sestřenice) či v různých zprávách o vyšetření poškozeného, ať už se jednalo o prvotní pohovor s OSPOdem, psychologická vyšetření či samotné znalecké posudky. Právě proto, že přesná podoba fyzických trestů byla potvrzena z více stran, neměl soud důvod pochybovat o tom, že právě k takovým trestům, jaké poškozený popsal, ať už při prvotních výsleších u odborníků nebo v rámci svého výslechu, skutečně docházelo. Zdravotní následky, které z takového jednání pro poškozeného vyplynuly, byly bezpečně popsány ve znaleckém posudku, přičemž zde je bohužel třeba konstatovat, že stav poškozeného vyvolaný mimo jiné jednáním obžalované byl daleko závažnější než u posttraumatické stresové poruchy (viz závěr znalkyně MUDr. Gayové). Hrubé výchovné závary, psychické a fyzické týrání, vyloučení z nukleární rodiny, ztráta biologických rodičů je pro dítěte traumatem, které má celoživotní následky. Lze předpokládat, že omezení v běžném způsobu života způsobené hrubými výchovnými závadami trvalo jednoznačně déle než 6 týdnů. Pokud jde o časové ohraničení chování obžalované, pak to bylo problematické, proto byla zvolena formulace v přesně nezjištěné době, nicméně minimálně muselo trvat do doby, kdy došlo k anonymnímu udání a řešení OSPODu v květnu 2021,

neboť jak konstatovala znalkyně v době, kdy ho vyšetřovala, tak se tam to chování projevovalo, tzn., že muselo být od té chvíle zpětně a muselo být v určité síle, protože se pořád u vyšetření projevovalo. Stejně tak pak bylo patrné u počátečního pohovoru s poškozeným provedeným sociální pracovnící a psychologkou, k čemuž došlo právě v květnu 2021. Pokud jde o počátek, zde soud stejně jako obžaloba zvolil období minimálně od prosince 2020, když toto období se objevuje ve výpovědi svědkyně M. G., kdy měla vidět poškozeného, který jí o chování obžalované říkal. Nicméně z největší pravděpodobnosti bylo období podstatně delší, když zejména svědkyně M. G. popisovala situace vztahující se i k období před třemi možná 4 roky. Každopádně soud nemá vůbec žádné pochyby o tom, že minimálně v uváděném období k danému jednání docházelo.

23. Soud tedy na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že obžalovaná skutečně psychicky a fyzicky týrala jejího syna poškozeného V. G., a to způsobem popsaným shora, tedy že mu hrubě nadávala, nepřiměřeně jej fyzicky trestala (fackování, kopání, údery pěstí do obličeje, ramen a přirození, lámání rukou, bití koženým páskem do oblasti zad a krku, škracení), zakazovala mu chodit ven a vyhrožovala mu zabitím, přičemž v důsledku jednání obžalované byly u nezletilého zjištěny primární znaky týrané osoby a nezletilý byl zásadně omezen v běžném způsobu života po dobu delší než 6 týdnů (byla mu tedy způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, delší dobu trvající porucha zdraví), a daného jednání se dopustila, ačkoliv byla rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 4 T 60/2009, který nabyl právní moci dne 14. 7. 2009, odsouzena mj. pro trestný čin ohrožování výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. b), c), odst. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.
24. Po právní stránce soud danou věc hodnotil tak, že obžalovaná svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty jednak zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) trestního zákoníku, jednak přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku, když jednak týrala osobu, která byla v její péči a výchově, takovým činem způsobila těžkou újmu na zdraví a páchala takový čin po delší dobu, jednak ohrozila rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušila svou povinnost o něj pečovat, v páchání činu pokračovala po delší dobu a spáchala takový čin opětovně. V tomto ohledu je třeba říci, že za týrání se považuje zlé nakládání se svěřenou osobou, vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří, což v daném případě bylo s ohledem na provedené dokazování bezpochyby naplněno. Pokud jde o delší dobu, je třeba říci, že takové jednání muselo trvat řádově po dobu několika měsíců, což bylo rovněž bezpochyby splněno. Ke způsobenému následku v podobě těžké újmy (viz shora).
25. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry vycházel soud z ustanovení trestního zákoníku uvedených pod § 37 – 39. Přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním a rodinným poměrům pachatelky, k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnosti její nápravy. Dále soud přihlédl i k chování pachatelky po činu. Z hlediska povahy a závažnosti spáchaného trestného činu je třeba konstatovat, že se obžalovaná dopustil více trestných činů, a to velice závažných trestných činů, neboť svým jednáním neblahým způsobem ovlivnila život svého syna, přičemž je zde třeba vnímat, že takto změna, jak uzavřely znalkyně, se bohužel může s poškozeným táhnout velice dlouhou dobu a bohužel může ovlivnit i další osoby, které se v životě poškozeného ještě vyskytnou. Nelze přehlédnout, že obžalovaná v podstatě zneužila svoje postavení matky a chovala se bezcitně ke svému v podstatě bezbrannému dítěti. V tomto ohledu je třeba na druhé straně dobré podotknout, že si byla vědoma svého provinění na samém počátku, kdy brala drogy a nevěnovala se dětem, což soud rovněž považuje za podstatu celého problému, který následně vyústil v posuzované jednání obžalované. Její jednání tím ale rozhodně nelze omlouvat, způsobené následky si bohužel poškozený z největší pravděpodobností ponese celý život. Pokud jde o poměry

obžalované a její dosavadní způsob života, pak je třeba zmínit, že obžalovaná je osobou již třikrát soudně trestanou, i když se k jednomu odsouzení již nepřihlíží. Nyní souzeného jednání se navíc dopustila ve zkušební době podmíněného odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 10.2.2020, sp.zn. 2Tm 11/2019. Pokud jde o polehčující okolnosti, pak ty soud neshledal žádné. Možná jakousi sebereflexi v podobě připuštění pochybení na samém počátku. Pokud jde o možnost nápravy obžalované, je třeba konstatovat, že zde byl soud na pochybách, zda je možné na obžalovanou ještě působit alternativním trestem, když se nyní souzeného jednání dopustila ve zkušební době jiného odsouzení a navíc bylo její jednání tak závažné. Nicméně v tomto ohledu měl soud na paměti, že samotná výchova poškozeného byla s ohledem na jeho predispozice dosti problematická, což mělo evidentně vliv na skutečnost, že obžalovaná tuto výchovu nezvládla. Ohledně ostatních dvou dětí totiž obžalovaná, pomine-li soud samotný počátek výchovy, k podobným výchovným praktikám nepřistupovala. Uložení nepodmíněného trestu by tedy soud považoval s ohledem na posledně zmíněné za nepřiměřeně přísné, proto k němu nepřistoupil. Jelikož se obžalovaná dopustila více trestných činů, musel soud postupovat podle zásad při ukládání úhrnného trestu dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku a trest ukládat podle nejprísrnějšího z nich. Trest tedy uložil podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku, kdy byl vázán trestní sazbou od 2 do 8 let. Zejména s ohledem na závažnost trestné činnosti a neblahé následky pro poškozeného pak uložil maximální možný podmíněný trest. Jako přiměřený tedy uložil trest odnětí svobody v trvání 3 roků, přičemž pro výkon tohoto trestu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) roků.

26. Pokud jde o výrok o náhradě škody, pak v rámci trestního řízení uplatnil zmocněnec poškozeného nárok na náhradu škody ve výši 80.000,- Kč úrokem z prodlení ve výši 15% ročně od 1.11.2022 do zaplacení. Tento nárok je pak třeba vnímat jako satisfakci za vytrpěnou nemajetkovou újmu v penězích ve smyslu § 2956 a § 2971 občanského zákoníku. Podle zmiňovaných ustanovení vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy a odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit. Na základě provedené dokazování dospěl soud k závěru, že s ohledem na jednání obžalované si musel poškozený protrpět nemalé duševní útrapy (což ostatně vyplynulo ze znaleckých posudků), a proto je namístě mu nemajetkovou újmu přiznat, přičemž požadovaná částka je dle názoru soudu odpovídající danému případu, a proto soud uložil obžalované uhradit na nemajetkové újmě poškozenému dle § 228 odst. 1 trestního řádu částku ve výši 80.000,- Kč. Tuto částku pak přiznal se zákonným 15% úrokem z prodlením jdoucím od 1.11.2022, což je datum, kdy se obžalovaná poprvé mohla seznámit s návrhem na náhradu škody, neboť se konalo první hlavní líčení.

P o u ě n í :

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci,

d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 2. prosince 2022

Mgr. Štěpán Jirounek v.r.
předseda senátu